

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΜΟΡΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗ

ΤΟ ΑΓΡΙΜΙ

Ἡ σκάλα τοῦ Παλαμῆδιου εἶνε στενή, στριγτή, ἀπότομη, καὶ ἔχει 999 σκαλοπάτια, μεταρῖμενα καὶ συμπιεσμένα μετ' ἄλλων νοήματα Πλάτῃ τῆς, τὸ γεμῖνον, σαλπῶν τὰ ξεράζοντα καὶ ἀεροζοφῶντα οἱ φοιτησῶντες καὶ τὰ λογιστοῦργα. Ὅπως τὴν ἀνοίξῃ μοσχοβολῶν ἔδω κίτρινα, κροκάτες οἱ ἀγριοβολῆτες, καὶ ποιλιά, ποιλῆκα τοῦ Θεοῦ, ψαλῶν τὸν ἄρα μετ' ἡμῶν κελαιοδισκῶν τους. Καὶ ὁ ἄρας ἔρχεται πεντακάθαρος, τότε ἀπὸ τὰ βουνά τ' Ἀργιτικῆ καὶ τότε ἀπὸ τῆ θάλασσα ποὺ βοῦζει καὶ, χτυπώντας γυὰρ-γυὰρ, τὰ μοσχοβολῶμενα μορῶμα τῶν Βενεταίνων...

Λοιπὸν, μὴ μέρα ποὺ κοιμήσῃται νὰ μισῆναι ἀγριοβόλῳ καὶ κἀδησα μεσοκαλῆς ν' ἀγναντεύῃ τὸν κάματο, εἶδα ν' ἀνηφορῆσῃ τῆ σκάλα μὴ συνοδία. Ἦταν κἀποῦ στρατιῶτες μετ' ἡμῶν τοὺς καὶ ἔφεραν ἀπεροδεμένο ἕνα κατὰδικον.

Καθὼς ἀνέβαιναν καὶ ἔζωσαν, ἔξωχῶσα πῶς ὁ κατὰδικος ἦταν ἔοικερίτης, γυμναστικός, ῥημένους ἄντρας, μετ' ἑνὸς φουτανελλῆτος, λερῆ, σκουρῆ καὶ ζεμῆ, μείντανογέλετο γύρω στὸ γυρὸ κομῶ. Ἄν καὶ δεμένα τὰ χέρια του μετ' ἑλπίδας, ὅμως ἡ περιληψία του ἦταν ἀλαφριά, ταρῶδισια.

Ὅταν φτάσανε καταντιζῶ μου, κατὰλαβα πῶς ἔβλεπα ἕνα ληστή, αἰὲν ἐκείνους ποὺ εἶχα δεῖ τόσες φορὲς στὰ προαῖτια τῶν φυλακῶν, νὰ σερμαίνοντο ἐπάνω-κάτω, δυο-δυο, αἰὲν ἄγρια θερία στὰ κλουδιά τους. Τόπος ἦταν μελαμῶς, μαυρομοστανῶς, μετ' ἄσχη καὶ ἀνήσχη τῆ βλεφαρῆ καὶ πλατεῖα τὴν ἀνάσα.

Ὁ λογίας εἶπε: — Κοιμήσῃται, βρε παιδί... Καθίστε λίγο ν' ἀνασάνουνε.

Στάθηναν, κάνανε ἐπαρὰ πόδας, οἱ γροῦδες βρόντηξαν χάισιν, καὶ οἱ φαντάροι κἀθήσαν στὰ πέτρινα σκαλιά. Ὁ κατὰδικος ἐστάθηκε ὄρθιος στὴ μέση, μετ' ἡμῶν δεμένα

μπροστὰ κοιτάζοντας ἔγνοια πῆρα, κατὰ τὴ Τεῖχη.

Ἦθονα κοντὰ στὸ λογία. Τοῦ πρόσφρου ταύρα καὶ πιάσανε κροδέντα Βέβαια, ληστής ἦταν ζεῖνος ποὺ σκεδόνεινε στὸ Παλαμῆδι. Ἦταν ὁ Καταραζῆς ὁ λησταζῶς, Ρομηλιώτης ἀπὸ τῆς Ἀράζωβας τὰ μέρη. Τὸν εἶχανε δεκάσει στὴ Χαλιδα, σὲ θάνατο, μετ' ἑστέρη πῆρε γάμη βασιλικῆ καὶ νὰ τὸρα ποὺ ἰσοβίτης πῆγανε στὰ πλοιντρονῖα, σ τ ο υ Μ ι λ λ τ ι ἀ δ η, νὰ ζῆσῃ τὸ γέστο τῆς ζωῆς του.

— Νὰ ζῆσῃ καὶ νὰ γέρω! σκαλιῶσε ὁ κατὰδικος, ποὺ τ' αἰτῆ τοῦ πῆρε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ λογία.

Καὶ ἄσχε νὰ διαιτηθήσῃ πῶς εἰδικὰ τὸν παιδεύει ὁ νόμος ὁ ρομηλιώτης. Πῶς αὐτὸς δὲν ἐσοκότως κανένα χριστιανῶ, πῶς μονάχα τοῦροζος ἔσκαζε στὴν Ἐλασσῶνα, καὶ ἔστειρε στὴς Καστορῆς τὰ μέρη, πῶς στεγνὰ πόνους τὰ παλιά του τὰ ληστῖα, καὶ κατέβηκε στὴ Θεσσαλία στὴν Καρδίτσα μῆκε νὰ ξεγυμῶσῃ, καὶ τὸν πιάσανε καὶ τὸνε δεκάσανε... Μὰ νὰ τὸνε κἀβαινε καλλιτέρα, ἔλεγε. Ἦν πρῶτα εἶνε τοῦτο, νὰ τὸνε κλειθῶσανε ζωντανόνε μέσα σ' ἕναν τάφο, νὰ γέρω, νὰ σαπίσῃ...!

— Ὅρε, τοῦτο εἶν' ἀβάσταγο!...

Κι' ἔνας στεναγμῶς, αὐ μωγγρητῶ, φοβόσσε τὸ μείντανογέλετο τοῦ Καταραζῆ.

— Ἄντῆστε! Σηροθήτε ν' ἀνεβαίνουμε! εἶπε ὁ λογίας, λιγάκι στενωχορημένως.

Καὶ ξανάπασαν τὸν ἀνήφορο, μετ' ἡμῶν στὴ μέση...

Τὸς ἀκολούθησα ἀπὸ μὴν ἀσχυροθήτη περιέργεια.

Φτάσαμε στὴν πρώτη ἐπιλήτῃ τοῦ κάστρου, στὴν Πύλη Ρομιτέρ. Ὁ λογίας διέταξε τοὺς σκοποῦς ν' ἀνοίξουν. Ἡ ἀπερένια πόρτα ἔτριξε στοὺς χοντροὺς θεῖδες της... Περάσαμε καὶ πῆραμε πάλι τὸν ἀνήφορο. Πῶ ὁ

λόφθη εδώ ή σκάλα, ή ξέσκαφη. Έπειτα γαλάζιος ο ουρανός, ψηλά, όρθόκορτα τα τριχιά, ό φροερός, λουραγιόνας Ντενίλ Κατού, με τα μπλενιένα του, τις τομαζιάτες του και τό στρογγυλό πυργάκι του φροουφού στην άκρη. Και κάτω γκρομώζ και φριχί, και ή θάλασσα να τρισαρνί τό βράχια της Άρβανιτιάς, γκαπ-γκαπ, σφιρά κι' ά-μονί...

— Άνδριάναιε... Κι' όσο άνδριάναιε, τόσο ό ρομειλιώτης ό κατάδικος νύχταν πιο άνηγορη, κι' ή βλακία του πλαγιότατε γρομ-το-γρομ γρογι, όστραστρετή, στην πλατεία κάτω, στα βουνά πέρα, στη θάλασσα...

Και να πού φτάσαμε στην κορυφή της σκάλας. Έδώ είνε μιá μικρή πλατιοσιά, με περιζώρια, με μιá περιπάγια άρχειομυδαλιά στη μέση, και γύρω μακονάια και δεντρολίβανα.

Στό τελευταίο σκαλοπάτι ένα νοήμερο : 999. Έδώ κιá είνε τό κάστρο, τό « ρ ο υ ρ ι α κ ό σ ρ υ γ κ ρ ό τ η μ ι ο » - τό βαρύ, μονιτό, φροερό ζαστέλλι των Φοραγγών και των Βενετοάνων, πού γνοφιστε τόσες δόξες και τόσες τραγοδιές... Έδώ μέσα κιá περιδοιαντάλιωνται ή ζωή και ό σέβει... Έπειτα από την πόρτα φαντάζε τό πέτρινο κιντάρι του Άγιου Μάρκου, σύμβολο τόσα της αιώνας αίσθησε.

— Άνοιχτε την πόρτα! φωνάζε κι' εδώ ό λογιάς.

— Άνοιχτε πάλι θρονοός από μέσα, τό τριζίμο του σούτη, και ή σιδερένια πόρτα άνοιξε διπλάτη. Ίσκιερό, όγκο, νοσιμένο από τη μούζλια, σαν κατακόμια, φάνηκε τό φόντο μέσα, κι' ό κατάδικος πού τόδε τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω και κοιτάζε τα-ραμμένος.

— Όσέ! στέναξε. Πανταγιάς!

— Τράβα μέσα! διατάζε ό λογιάς.

Μά ό άνθρωπος έξακολούθησε να κοιτάζει σαν άποστολομένο... Έπειτα, γροφίζοντας στο λογία, με φωνή μαλακιά, σαν παρόλογο, τού ζήτησε μιá ζαφή.

— Νά κάποιου λόγου, δώ στο πλοιά, κού λογία... Ν' άγναντέγου λόγον τό γροφιοβόινα... Έτσι, για στερονή βολά, να πάρω άνεσα ού έξομπε... Νά ιδώ μιá βολά άζού! τά βουνά, τά βράχια...

— Τράβα μέσα! γροφιάζε ό λογιάς σπρωχνώντας τον από τους ώμους. Βραδιάσαμε!

Κι' άλήθεια, ό ήλιος είχε βασιλέψει κιá και τό γλυκό νοήχρομα, τό άνοσιμάτιο, ήτανε χυμένο σε όλα τά πόντα... Όμοιος άζομιο, κάτω από τον όπάλαιο ουρανό, φτροφιαζέσαν έλευτέρα, γροφίζοντας μεγάλους κούζους τά πονιά του κάστρου, τά κρινάκια, πού έχουν τις φουλιές τους μέσα στις μπουζές των παλιών κανονιών, μέσα στις κουφάλες των βράχων...

— Τράβα μέσα!

Κι' ό Καταραγγιάς, κολοιμένος από τις λόγγες των στρατιωτών, σπρωγμένος, μπήκε μέσα στο κάστρο. Κι' ή πόρτα ή σιδερένια βρόντηξε πίσω του κλείνοντας, κι' άνοιστηρε ό μεγάλος σούτη, πού περνούσε στην κλειτέρα του.

Έρχια τόρα όλόγρια, κάτω, παντού.

Όμοιος έπάνο στο άσκάθιο διάστημα, άεροζυγιάζονταν έλευτέρα τά κρινάκια, κι' οι κροαζιές τους ήταν ό μόνος άγός στην άπείραντη σιωπή...

Η δεύτερη φορά πού είδα τον Καταραγγιά ήταν βστορ' από κάμποσους μήνες, στο προαίλιο της φουλιές του. Ό Φροεταγός του Παλαμηδιού (πού ήταν ξάδερφος του πατέρα μου) είχε την καλύτερη να με άφήση γ' άνεθώ ός έπάνο, στο μακροστόνο γροφίωμα των σκατών, και να ιδώ κάτω τό παράξενο θέματα :

Βράζε ό τόπος από φουλιές, πού περπατούσαν πέρα-δώ, οι σκαλομεινα θεριά... Μερωζοι καθόνταν γύρω παρτές, σε σκαμιά, ή καταμάχη και παλιάνε τά ζάφια. Άλλοι πελεκούσαν κομμάτια από σκαλο ξύλο, κίτρινο, ταμσιση, και φτειάγανε σουγάδες και βελονοθήρες. Ένας κατάδικος, νέος και καταρομιάλης, άνεβασμένος σταυροπόδι σ' έναν άνιστροφο κάδο, έπαιξε μπουζούκια και σιγοτραγουδούσε σε μονότονο σκοπό :

“Αν είσαι μάνα και ποιείς
Έλα σ' Ανάπλι να με ιδής...”

Ξάφνον, από μιá ισκιε-ρή γροιά σηκώθηκε ένας άνθρωπος με μαύρα γένεια, και με κάλσες κου-νώντας και τό χέρι :

— Άκου, λαλλικάρη!... Άκου!... Νά σου πώ...

Ήταν ό Καταραγγιάς. Άλλά πώς ήταν! Άδυνατισμένος, γλο-κός, λιγνομάγιοός, ζοσιμένος από τη μέση με γρογιή άλωσιδα, πού του κατέβαινε στρώσιμη κατά γής. Και στην άκρη της άλωσιδας ήταν δεινήν μιá μάλα κανονί.

— Γιατί έτσι; ρώτησε τό Φροεταγο.

— Γιατί δύο φορές προσάθηκε να δραπετεώση. Όλο στη φροιά έφει τό νού του... Άγούμ ό αμλότομος!... Έπειτα είνε και ζαγανιάζε. Τις πρώλλες έχτιρίσε άζομια έναν άλλο κατάδιο.

— Γιατί;

— Η άφορη δόθηκε από ένα πούλι. Έκεινος ό κατάδικος είχε ένα σπινό στο πλάσι. Τούτος εδώ, ό Καταραγγιάς, τού λέει : — Τι τό κρατές, όσέ, τό πούλι σκαλομένο; Κι' άνοιχε τό κλειδί και τό λειτερόνει. Μόλις ό άλλος βλέπει τό σπινό του να παρνήνη του ψηλο, αρπάζει ένα σκαμιά να χρεπήνη τον Καταραγγιά, κιá έτοι-τος, πιο σβέλος και γροφιδάμος, τού δίνει μιá γροφιά και τόνε ζαπλώνει γάμο. Λίγο έλειψε να τον άποτελειώση...

— Λοιπόν και μετς τό φροεσιμε τις άλωσιδες, ός πού να μάθη γροφί.

— Μά... τό Σύνταγμα άπαγορευτεί τά βασανιστήρια, νομίζω...

— Έ, τότε τίς έρόθον εκείνοι πού έρταζέσαν τό Σύνταγμα; ή ά-ναλάβουν τη φροφρησι των καταδικών!... Αύτό δεν είνε άνθρώποι, είνε τέρατα!...

— Έπειτα, έγω δεν χρο-σιμοποιώ βασανιστήρια, έσμιπλήρωσε ό Φροεταγός. Τούς φορο τά δεσπιά... Δροσιώτηρο είνε... Για να μη γροφιο-θούν μεταξύ τους, καταλόσινε!...

Κατέβηκα από τό γροφίωμα και πήγα στο παρσιθωάδα της αλής. Ό Καταραγγιάς έσκυψε, πήρε τη σιδερένια κιαία στην άγκαλιά του, κι' έτοι μπό-ρεσε να περπατήση και νούθη στο στε-νό καγκελιόροζατο παρσιθωό.

— Γιατίεις πώς με έβου; είπε. Θα πεθάνω δώ μέσα, όσέ π'άδ!... Θεόφρη-ζε, δε με κινόντη!

— Ναι, μιá θέλεις να γύρως.
— Και βέβια θέλω!... Δε βαστάω άλλο... Άς στήσουν την ζαρομιά-λια να με κούφουν... Έρομια δώ μέσα... Θέλω άγέρα!... Άγέρα!...

Και τά μάτια του λάμπανε σαν τού ήλιου, βροβωλά μέσα στις κόγγες τους. Τον έκοιτάξο σιωπηλός. Δέ μωροφ-οσι ούτε να τον παρηγορήσει... Και ά-ζαμια τά παρόνοιά του, άνακατομένα με τό μονότονο τραγοιδί του μπουζού-ζη, πού είχε άλλάσει τό χαβά τόρα :

Δίν νταριαντώ δύο πρμάτα
Φτώχεια και γροφινάματα...

Είπα στον κατάδιο πώς θα μιλήσω τού Φροεταγού κι' άλήθεια, τού μί-λησα. Μά δεν ήθελε ν' άκούση τίπο-τα. Για να τού βγάλή τις άλωσιδες, έπρεπε να φρονιμένη σ' άρήση τά ζατσαμάκια.

— Έδώ δεν περνούν αυτά, είπε ό άνιστροφός άζιοματιός. Έδώ δουλένει βοφροδιός. Έν άνεγχι, και γροζιά. Ατό να ξέρι.

Και ό Καταραγγιάς, καθισμένος ζα-τάμα, με τη μάλα τού κανονιού ά-νάμια στα πόδια του, μές έκοιτάζε από μακριά, και βέβια, από τις γρο-φιομίες τού άζιοματιού, θα καταλά-βαινε τι νόμια είχαν τά λόγια του.

Μία ληστρική συμμορία
(Εικόν έξενου περιηγητού)

Πέρασε κάμποσος καιρός άζομιο ή τού δία του. Και είνε πολλές φορές ά-πελοσιτός ό γεμινός σ' Ανάπλι. Άζομιο και όταν δε βρέχη, ένας νοτήρος άγέρας φρονεί από τη θάλασσα, γαλαζοπτη μετωρήση ή κα-τεχιά στη ήρα του κάστρου, και πέρα, στο βάλλο, ότον σαπίζον τά βουφια και τ' άγροσιέλινα.

Σκοταδερές, θλιβερές είνε οι νύχτες τού γεμινά. Από τον οδρα-νό λειπουν όλα τ' άστρα, από τις άνθρώπινες φουζές όλο τό κελί... Άσπρωτη βαροφινιά κινεϊνε τους άνθρώπους, πού θαρροές πώς βα-ρωάνει και σ' άγροχια.

Και τότε, περσινομα μεσάνυχτα, πού τ' Ανάπλι κοιμάτα σημι-ζέμιο στη ήρα της βοινολαγιάς, δεν άκούε—από τη μιάν ώρα στην άλλη—παρά τη μονότονη κρογιή των σκοπών πού φιλάνε στις ντά-πες :

— Φύλαξεφεφεφε... γροφιορείτε!

Και ό αντίλαλος σέρνει τη φωνή από βράχο σε βράχο.

Λοιπόν, ήτανε μιá τέτοια γεμινάτιχη νύχτα, εκεί κατά τό Γε-νάρι, πού άγρομεινομα διαβάζονταε ένα καινοφιογο βιβλίο. Άζαμια,

μέσα στη νεκρική σιωπή, άζομιο έναν άσσηφίλιο δό-ροβο, μαζορνό, πού έργό-ταν από άνατολιά, από την κορυφή τού Παλαμηδιού... Σάλλυγγες βαρούσανε συ-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

Λ. Σ.

Ἡ ἐμφάνισίς της στὴν πλάξ τῆς Γλωφάδας προκαλεῖ τὰ πλέον θαυμασιὰ βιόμματα, καὶ δικαίως, διότι σπάνια συναντᾷ κανεὶς τὸν τῶν τελευτῶν σιλουέττα. Κορροσισιὰ λαζενίτη καὶ φρονογονίμια ποῦ θυμίζει ἀνάγλυφον, λεπτοεπι κατατομή καὶ συγχρόνως ἀπάνθισμα νοσημάτων καὶ γοητείας ἢ ἐκφορῆς της. Τὸ ἴσος της μάλλον μεγαλοκόμο καὶ κάποτε γοητὸ, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἴσως ἐλκυστικά, ὥστε νὰ προσδίδουν τὴν ἀσθηματικότητά της. Τὴν διακρίνει παρατηρητικότης καὶ ὁμιλίη ποῦ θέλει, ἐυάγιστη σὰν αἰώνιος, μεταγχορῶν καὶ «Γέμη-γέρη», ὅταν δὲ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ἐσταλτὴν τῆς δίδει ἐντίπασιν, ὅτι εἶνε μικροτέρα ἀδελφῆς του.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ κριότερα κοσμικὰ συγκυτρώσεις ἴσαν δύο «Ντιν-ντινά» τῶν «Τέννυς-Κλόιτ» τὴν παρελθούσαν Τετάρτην καὶ τῆς Φιλίππου Ἐνώσεως τὴν Παρασκευῆν.

—Στὸν ἀνθισμένον κίρην τῆς Φιλίππου Ἐνώσεως πολλὰ τρυφερά, γέφυρ ἀπὸ τὰ ὅποια διακρίνονεν τὶς γρηστότερες Ἀθηναϊκῆς φρονογυμῆς.

—Μετὰ τὸ γεῖμα χορὸς. Θαμιάζονεν τὴν χαρίεσσαν σιλουέτταν τῆς Δοξ' Ἀλίκης Μπέμη με οὐρ τοιαύτητα, τὴν κ. Μαριέττα Βασιμιέλια, τὸ γένος Γουάιτ, με μαῖση τοιαύτητα καὶ ζώκινη βελουδίνα σερτί, ἢ αἰτία ἐναρμονίζετο με ζώκινα λουλούδια καὶ ζώκινας γόδες. Ἐπίσης θαμιάζονεν τὴν ὁμοίαν τοιαύτητα τῆς κ. Ε. Μ. ἀπὸ οὗς δαντέλλα καὶ «παιφ» ξέκιστον κοσμημάτων.

—Λιὰν ἄρσεται ἐμφανίσεις ἢ Δις Βόστη με ἐμπριμὲ τοιαύτητα. Δις Σούθ, ἄσπηρ τοιαύτητα καὶ ζώκινας γόδες, ἢ κ. Μπέμη με ἐμπριμὲ.

—Κοιφοτάτη ἢ κ. Σκαριαμαγὰ με μαῖση τοιαύτητα. —Ἐπίσης παρεφρέθησαν κ. καὶ κ. Ψιαζή, ἢ κ. Ἐλ. Μπουμπουή, κ. καὶ κ. Ν. Ζίννη, Ναιάαχος καὶ ἢ κ. Βόστη, κ. καὶ κ. Ἐρῶδη, κ. καὶ κ. Παταριαννοπούλου, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Ταμπασοπούλου, Ναιάαχος καὶ ἢ κ. Κουεζή, κ. καὶ κ. Β. Μελά.

—Ἐνα εὐχάριστο ἀπόγευμα διήλθεν οἱ κεκλιμένοι παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Ἀλ. Ρόστοβιτς εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκπαλίαν τὸν.

—Ἡ οἰκοδόμησις, γοητικὴ εἰρηφοῖα, ἔφερε τοιαύτητα βιολὲ ἐμπριμὲ, ἐφαρμοσμένη ἁρμονικὰ εἰς τὴν λεπτοτάτη σιλουέττα της.

—Ἐνα προφαντὸ λουλούδι με κοκκιλίσινη κορροσισιὰ, ἢ Δις Λένα Βέλα ἐκ Κάρφου με μιλέ-σιέλ Σορζέττ, σιμπελομένη με μικρὴ καὶ καὶ ἄσπηρ σικιν κατέλλο.

—Μεταξὺ τῶν κεκλιμένων κ. καὶ κ. Π. Σκαναβή, ὁμοιωτάτη τοιαύτητα μαῖση καὶ ἄσπηρ, κ. καὶ κ. Μεταξὰ με οὗς ἐμπριμὲ, κ. καὶ Δις Ταμπασοπούλου με ἄσπηρ καὶ οὗς ἐμπριμὲ, κ. καὶ κ. Α. Τραζα-ναγγιόμ... Ἐπειτα μιὰ ντιοικεῖα, διὰ, τρεῖς... Ἐπειτα βρόντη-Ξε μιὰ μπαταριά...

Καὶ δὲν ἀκούσθηκε πειὰ τίποτα. Ξανάπεσε ἢ σιωπὴ καὶ ἢ νεκρὰ. Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου μάντανε τὸν ὄγκο τοῦ Παλαιμφοῦ ὁσοτεῖνο, ἀξεδιάντο. Καὶ τὸ φανάρι τῆς Πύλης Ρομπεῖ (ποῦ ἔφερεγε κατὰ βράδι) ἀπόψε ἴταν ὁμοιωμέν κ' αὐτό. Καὶ στὴν χορῆ τοῦ βοιωτοῦ δὲν ἔλαμνε κανένα φῶς.

Τὶ νῆες γίνετι ἄραγε; Μὰ ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲ μοιροῖσα βέβαια νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ μάθω. Τὰ σπαιτα, τὰ μαγαζιά ἴταν θινώλειστα, καὶ ἢ πολιτεία ἴτανε βιολισμένη στὸν ἴσων.

Ἐμαθα ἴσως τὴν ἄλλη μέρα: Ὁ Καταραχιαὶς θέλησε νὰ φύγη. Δουλειόνας κρυφὰ, ὑπομονετικά, μῆνες διάκενος, μέσα στὸ στενωμόντα κελλί ποῦ τὸν ἔχαν ἀπομονώσει, σκάδοντας μ' ἕνα σίδερο, τρώγοντας τῆς γῆς σὰν κοινὴν, κατόρθωσε ν' ἀνοίξῃ λαγομίμια μέσα στὸ τεῖχος τῆς Μπαζιλιάν Ντάπας, γὰ νὰ βγῇ πέρα, στὸ Ἀλωνιά... Ἐπειτα, λμῆρισε τὴν ἀλυσίδα, τὴν ἔσπασε, λυτρώθηκε ἀπὸ τῆς μιλῆς τοῦ κανονοῦ, καὶ καπορροῖσε νὰ περάσων τὰ μεσάνυχτα... Χώθηκε τότε μέσα στὸ λαγομίμια, τὸ πέραςε μπουσουλινάτας, βγῆκε στὸς βράχους κ' ἔκανε νὰ γλιστρήσῃ κάτω. Μὰ κείνη τὴν στιγμή ἕνας σκοπέος τὸν κατάλαβε. Φώναξε κστ τ ἄ π λ α σ, σμῶθηκε ἢ φρονεῖα, τοῦ ὄριζαν μιὰ μπαταριά καὶ τὸν ἐκόκτωσαν.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἔτος Δρχ. 150 ἢ Ἐξωτερικοῦ Ἀρ. Ἀγγλίας Μία Ἐξωτερικοῦ δι' ἔτος Δρχ. 80 ἢ Ἀμερικῆς 6 δολλάρια

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησι συνδρομῆ Σελίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα δεόν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. Τὴν ἐκστούς φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York U. S. A., ἐν Αἰγύπτῳ - Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ἘΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δεόν ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐπιθεωρημένοι.

σινών —ἐξ Ῥωμανίας— τῶπος ἰσπανικῆς εἰρημοσύας, με Σορζέττ οὗς ἐξ ἐπὶ τόνους, κ. καὶ κ. Ἀναστασιάδη με μιλέ. Δις Λίνα Σκαναβή, με θαμιάσιον φρέμα ἄσπηρ καὶ κατέλλο μιλέ—σιέλ.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην χορὸς εἰς τὸ «Τέννυς-Κλόιτ».

—Χαριτωμένες σιλουέττες εἰς τὸ χορευτικὸν τετραῖον.

—Ἡ δεξιότης ἀπὸ τὴν ἀρχιμὰν τοῦ Κέρξ.

—Υπερτεροῖν τοιαύτητας ἐμπριμὲ, μεταξὺ τῶν ὁποίων δύο διδμερὸς σὲ ζώκινα, ἴσως καὶ «φασόν» ἀντελοῖν σὲ κοικτὴ θαυμασιότη. Αἱ φρέμας ζῶς ἀνωτέρω τοιαύτητας ἢ κ. Στ. Περματῶζλον καὶ Λιὴ Ν. Λούφου.

—Ἐνα τραπέζια συγκυτρώσει τὰ πλέον θαυμασιὰ βιόμματα : ἢ Δις Ἀλίκη Διπλαζῶνα με ἄσπηρ τοιαύτητα ἔλληρικῆς γοημῆς ποῦ ἀντεδύσανεν ἔτι περισσότερο τὴν ἀγαμιασθὴ σιλουέττα της, ἢ κ. Νάντο Κοριαζοῦ, γλυκοτάτη, με ἄσπηρ ἐπίσης τοιαύτητα, ἢ κ. Κετὴ Λουδελῶλον θαμιασῆ, με ἄσπηρ τοιαύτητα.

—Παρεφρέθησαν ἐπίσης ἢ κ. Δουλίλλ με μαῖση, κ. καὶ κ. Παπαζαζή με οὐβ—οὗς, κ. καὶ κ. Θ. Ἡλιόσκον κοιφοτάτη με ἐμπριμὲ, κ. καὶ κ. Α. Λουβρόδου με γράμ μπουσουλινὰ καὶ μαῖση «σικ» μπατασιόν, κ. καὶ κ. Ἡλιόσκον, κ. καὶ κ. Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Κ. Ἀναστασιάδη κοιφο φρέμα ἄσπηρ, ἢ κ. Μιχ. Βλασιῶ με καλλιτεχνικὴν τοιαύτητα, ἢ κ. Γ. Σερφεῖρη ὁμοιωτάτη με μαῖση, αἱ Δες Παντ. Μάτου κοιφοτάτες με ἄσπηρ.

H MONTAIN

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—«Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ».

Ὅταν παίρνετε νὰ διαβάσει ἕνα βιβλίον, καὶ τὸ διαβάσει ἀπὸ τῆς 10 τοῦ βράδι ὡς τῆς 11, ὡς τῆς 12, ὡς τῆς μία, ὡς τῆς 2, ὡς τῆς 5, τῆς 6, τῆς 8 τοῦ πρωῖ καὶ δὲν φέξ νὰ τὸ διακόψῃ καὶ δὲν μοῦρεσι νὰ τὸ ἀγῆσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα σου κ' ἀδιαφορεῖς μτρός σ' αὐτὸ γὰ ὅλα, τὸν ἴσων, τὴν ἀνάπαιση, τὸ καθετί, αὐτὰ σημαίνει πὸς τὸ βιβλίον ποῦ διαβάσει εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος τὸν, ἀριστογρηματικὸ. Τέτοιον εἶνε τὸ τελευταῖον βιβλίον τοῦ κ. Στρατῆ Μιχαήλη «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ» ποῦ ἐξεδόθη τελευταῖα. Προσέτι γὰ μιὰ σειρά πολεμικῶν ἐντυπώσεων, ζωντανὰ γοημένων, ἰσπερῶν. Τὸ σινασθῶμεν στοὺς ἀναγνώστας μας.

—«Ἀπ' ἔσα βλέπεμας στὴν Ἀθήνα».

Ὁ Ἐξδοτικὸς Οἶκος Γ. Βασιλείου παραρτίσεν εἰς ὁμοίαν εἰκονογρομημένην ἔκδοσιν ἕνα νῆον βιβλίον τῶν ἔλλεικτῶ σινυδέλων κ. Δ. Λαμπίρη ἰσὸ τὸν πολλὰ ἰσασθόμενον τίτλον «Ἀπ' ὅσα βλέπεμας στὴν Ἀθήνα». Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ κ. Λαμπίρη περιλαμβάνει μιὰν διαλεγκτὴν σειράν ἐνθῶνων ἠθογοματικῶν περιγραφῶν, παρμῆνων ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ζωή.

Η ΕΙΚΡΟΝ ΤΟΥ ΕΣΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ μας ἔξοφύλλου εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Φασόλιμαζ καὶ φέρει τὸν τίτλον «Στὸν Κόσμον».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ οἱ ἐξαιρετικὸς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία

καὶ δλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας τῆς Ἐπαναστάσεως κ.λ.π.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα πρὸ τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ἔξωνον γλωσσῶν κ. τ. λ. κ. τ. λ. Πληροφορία στὰ γραφεῖα μας.

ΔΥΟ ΘΡΙΑΜΒΟΙ!

Στὸ προεχέξ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» ἀρχίζει ἢ δημοσίευσιν στὸ ἐξοφύλλο, τῶν περιφῶμων καὶ σπανίων πορτραῖτων τῶν ἡρώων τοῦ 21, ἀπὸ τὴν ὑπέροχην συλλογῆ τοῦ ΦΡΙΝΤΕΛ.

Ἐπίσης στὸ προεχέξ φύλλο τῆς «Οἰκογενείας» ἀρχίζει τὸ ἐρωτικὸ ἀριστογρημια τοῦ ΖΕΒΑΚΟ

H MINION